

Prædiken til 3. søndag efter trinitatis

Luk. 15, 11-32

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus sagde også: »En mand havde to sønner. Den yngste sagde til faderen: Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Så delte han sin ejendom imellem dem. Nogle dage senere samlede den yngste alt sit sammen og rejste til et land langt borte. Der ødslede han sin formue bort i et udsvævende liv; og da han havde sat det hele til, kom der en streng hungersnød i landet, og han begyndte at lide nød. Han gik så hen og holdt til hos en af landets borgere, som sendte ham ud på sine marker for at passe svin, og han ønskede kun at spise sig mæt i de bønner, som svinene åd, men ingen gav ham noget. Da gik han i sig selv og tænkte: Hvor mange daglejere hos min far har ikke mad i overflod, og her er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil bryde op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn; lad mig gå som en af dine daglejere. Så brød han op og kom til sin far. Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham. Sønnen sagde til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn. Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste. For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet. Så gav de sig til at feste. Men den ældste søn var ude på marken. Da han var på vej hjem og nærmede sig huset, hørte han musik og dans, og han kaldte på en af karlene og spurgte, hvad der var på færde. Han svarede:

Din bror er kommet, og din far har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god behold. Da blev han vred og ville ikke gå ind. Hans far gik så ud og bad ham komme ind. Men han svarede sin far: Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud; men mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner. Men din søn dér, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger – da han kom, slagtede du fedekalven til ham. Faderen svarede: Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.« Lukasevangeliet 15,11-32

Dit hav er stort

Det fortælles, at engang på det store vidtstrakte ocean var et Cruise Ship på vej til Middelhavet. Flere hundrede kilometer fra land opdagede man pludselig et lille hvidt sejl ude i horisonten. Intet andet var at se end brusende bølger, høj himmel og drivende skyer – og så denne lille hvide plet af et sejl langt, langt væk. Da det store skib langsomt nærmede sig, var alle passager på dæk. Alle så nu, at det var et lille skib, ja en lille båd, som havde hejst et hvidt flag for at få hjælp. De var faret vild! De vidste ikke, hvor de var. Forkert eller fejlslagen navigation. Nu kredsede det store skib om den lille båd, mens de gav besætningen den rette længdegrad og breddegrad. På dækket stod en lille dreng, der ivrigt havde fulgt med i dette møde, og han sagde højt til sig selv: ”Det er et stort hav at fare vild i!”

Det er en stor verden at fare vild i. Et stort liv at fare vild i. Som Helmut Friis slutter *Den Gyldne stad. Indfald i Det Nye Testamente*: ”Gud, mit skib er lille, Dit hav er stort”.

Dagens evangelium er fra Lukasevangeliets tabt-og-fundet-kapitel. Dette kapitel er et overflødigshorn af fortællinger om det at tabe eller blive fortabt, og om det at finde eller blive fundet. ”Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham, og farisæerne og de skriftkloge gav ondt af sig og sagde: ’Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem’. Men han fortalte dem denne lignelse ...”. Og Jesus fortalte; fortalte om det tabte og det fundne, om de fortabte og de genfundne. Medrivende historier om hyrden og hans får, om enken og hendes mønter, og om faderen og hans sønner. Fortællinger om hvordan vi farer vild, går vore egne veje, bliver ledt på vildveje - og bliver fundet. Fortællinger om

hvordan vi kan miste blikket for vores elskede skatte og vores elskede familiemedlemmer. Fortællinger om hvordan vi manisk og febrilsk kan søge og søge, i hvert hjørne, under hver en pude, bag hver en busk eller rundt om hvert et hjørne. Fortællinger om hvordan vi søger at finde vejen, lykken eller livet på trods af misforståelsernes eller bitterhedens afstand. Fortællinger om sønner og døtre, der kan fare vild i familien og i drømme om frihed. Fortællinger om sønner og døtre, mødre og fædre, der kan fare vild og miste blikket for hinanden. Forældre, der ikke genkender og anerkender de forskellige sind hos deres børn, og børn der ikke genkender den dybe kærlighed og omsorg i den daglige opdragelse og de daglige opgaver. Fortællinger om hvordan vi manisk og febrilsk søger bag alle misforståelsens sagte ord og bitterhedens fortærende afstand.

Det er et stort liv, en stor verden og et stort hav at fare vild i. Derfor er der så mange gode fortællinger i Biblen om det at være faret vild, være fortabt og blive fundet eller finde vejen igen. Fortællingen om Noa og syndfloden er historien om en fortabt verden af grådighed, ondskab og frygt, som Gud må finde frem igen ved at vaske hele tavlen og verden ren. Fortællingen om Moses er historien om at fare vild, være fortabt og blive fundet. Ved fødslen bliver det spæde nyfødte liv sat ud på Nilens brusende vand, udsat, fortabt, - kun for at blive fundet af Faraos datter. Senere i livet farer Moses vild i sit iltre temperament og hidsige, forhastede beslutninger, - og han farer vild med folket ude i ørkenens sand. Paulus, der, mens han svarede navnet Saulus, forfulgte kirken, var også fortabt i mørket og blindhed, før hans øjne åbnedes, og han fandt vejen.

Jeg finder stor og dyb glæde i fortællinger og bøger. Mange gange kan jeg fare vild og

blive helt fortabt i fine romaners univers af fortællinger, skæbner og beskrivelser. En bog, som jeg har haft svært ved at lægge fra mig og skubbe fra mine tanker, er den mesterlige roman af Donna Tartt *Stillidsen*. Jeg har fundet bogen frem mange gange efter læsningen, særligt for at læse det sidste kapitel igen. Denne fantastiske roman, som nu også kan nydes som en bevægende film, kan kun anbefales. Læs den. Nyd den. Fordyb dig i beskrivelserne, samtalerne, fortællingen og stilheden.

Stillidsen handler om en dreng. En fortabt dreng. Theo Decker er en 13 årig dreng i New York, der mirakuløst overlever en ulykke, som dog dræber hans elskede mor. Efterladt og overset af sin far finder Theo et hjem hos en velhavende familie på Park Avenue. Theo savner sin elskede mor og holder krampagtigt fast i det eneste, der virkelig fastholder hendes kærlighed og kan lindre hans smerte og sorg: et fint lille bjergtagende og verdensberømt maleri af den hollandske maler Carl Fabritius af en lille fugl, en stillids. Maleriet, som Theo bærer med sig gennem hele sin ungdom, skal få afgørende betydning for hans liv og skæbne.

Romanen skildrer den bevægende, søgende, besværlige og hjerteskrærende historie om Theo, som en fortabt sjæl, der søger meningen og vejen. Det sidste kapitel i romanen er en hyldest til kærligheden, livet og kunsten. En hyldest, som holder fast i ”at livet, det er livet værd, på trods af tvivl og stort besvær, på trods af det er smerter”

(*Højskolesangbogen* nr. 453). I dette kapitel skriver den søgende, fortabte unge mand, at livet er kort. At skæbnen er hård, men måske ikke altid tilfældig. At naturen og døden altid vinder, men det betyder ikke, at vi skal bøje os. For selvom vi måske ikke altid er glade for at være i live, så er det vores opga-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ve at fordybe os i livet: at vade igennem det, lige ind i strømmen med øjne og hjerte åbent. Livet er kort. Skæbnen hård. Døden sikker. Men vores opgave som menneske er altid at springe ud i livet på trods. At vove at tabe fodfæste for en stund. At vove at springe ud på de berømte 70.000 favne vand.

Lukasevangeliet slutter i sit tabt-og-fundet-kapitel alle fortællingerne med glæden. Jublen over at have fundet og at blive fundet. Tænk et øjeblik på, hvornår du sidst er faret vild eller var fortabt. I selve livet, i dine dybeste forhold, i en tyngende depression, eller på livets store ocean. Tænk et øjeblik på hvordan du fandt vejen tilbage igen, eller hvordan du blev fundet. Var der en, der kom dig i møde; var der en, der trak dig ud af mørket; var det Gud, der fandt ind til dig og gav dig styrke til at vade lige ind i livet igen med øjne og hjerte åbent? Tabt og fundet. At være fortabt og at blive fundet. Det er fortællingen om vore liv.

Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav;
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Amen

Anne-Grethe Krogh Nielsen

Los Angeles

Salmer:

754, 24, 289, 414, 634